

El problema del RUI

written by Jordi Aragonès | 29 de gener de 2017

Hi ha un problema amb el Referèndum Unilateral d'Independència (RUI) i cal començar a tractar-lo ja, perquè gairebé és un problema que pertany al camp de la psicologia individual i col·lectiva dels catalans. Com ja sabem tots, perquè s'ha tractat en nombrosos llibres, articles, tertúlies, sobretauls i disputes familiars, durant el 2014 vàrem celebrar una votació anomenada 9N (perquè no podem titllar-la de referèndum) on la gran majoria dels votants afirmaren voler que Catalunya esdevingués un Estat independent i sobirà. Més tard, com que es veié que el 9N no feia moure ni un dit a la Comunitat Internacional, vàrem fer les eleccions plebiscitàries del 27 de setembre, unes eleccions on el bloc del Sí va aconseguir diversos centenars de milers de vots més que el bloc de no. No compto a Unió ni a CSQP en cap bloc perquè, durant la campanya, els esmentats partits varen rebutjar comptar-se en cap bloc. Per tant, si el 27S fos un referèndum, podem afirmar que l'independentisme l'ha guanyat, com ha guanyat també una majoria en escons al Parlament. Com ha guanyat, també, el govern de les quatre diputacions. Com ha guanyat, també, la immensa majoria dels ajuntaments del Principat. Per tant, el 27S va brindar una majoria absoluta en escons i en vots al Parlament, tanmateix, no hi ha hagut resposta internacional. Possiblement per aquest motiu en l'actualitat diversos partits aposten per fer un Referèndum Unilateral que substitueixi el 27S (el qual substituïa el 9N).

I heus aquí la gran pregunta: Realment pensem que un Referèndum Unilateral farà moure un dit a la Unió Europea o la Comunitat Internacional? Ja podem anar fent-nos la idea que no. La Unió Europea no mourà cap dit pels catalans perquè, d'entrada, comparteix trinxera amb Espanya ja que la UE és un club d'estats, d'estats que s'ajuden entre si. Una cosa similar passa amb la Comunitat Internacional, la qual no es

posicionarà mai abans d'un fet real per part de Catalunya, abans d'una mostra real de la seva voluntat de ser un Estat, és a dir, abans d'una Declaració Unilateral d'Independència. Quin sentit tindria que Rússia, els EUA, Gran Bretanya o qualsevol estat adoptés una postura sobre Catalunya (per tant, entrant en un problema amb Espanya) si ells no tenen garanties que els catalans van de veres cap a la independència?

Conscienciem-nos, la única via real és la Declaració Unilateral d'Independència (DUI). Una DUI que, de fet, se'ns plantejaria igualment necessària si féssim ara el RUI. I, de fet, no sols tenim dret a declarar-nos independents per haver guanyat el 9N, ni tampoc per haver guanyat el 27S, ni per haver guanyat les quatre diputacions, ni per haver guanyat en la majoria de municipis. Tenim un dret -i un deure- històric a declarar-nos independents perquè, com deia el filòsof alemany Fichte, "el poble és de fet i de dret el poder suprem sobre el qual no n'hi ha cap altre (...) El seu aixecament és, per naturalesa de les coses, sempre just, no només quant a la forma, sinó també quant a la matèria".

El sol fet d'existir i tenir consciència de comunitat nacional, de nació ocupada, ens obliga a tenir la determinació d'alliberar-nos. I, finalment, en aquest camí cap a l'alliberació no podem dependre de cap país estranger, no podem esperar un posicionament de la UE que mai arribarà abans d'una DUI, això sols convencerà els altres estats de la nostra tebiesa nacional. Hem de donar el pas, hem d'alçar-nos en Estat pel simple fet de voler-ho ser, per la voluntat intrínseca de tota nació a voler viure lliure. Només llavors podrà venir un reconeixement internacional que sols s'atorga als valents que abans ja han fet el pas, que abans ja han decidit viure col·lectivament i lliure sense demanar permís.